

31 СВЯТОМ ВЕСНИ І БРАТЕРСТВА!

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Неділя, 1 травня 1983 року

№ 52 (3248).

Ціна 2 коп.

РАПОРТИ

ТРУДОВА ПЕРЕМОГА

Черговою трудовою перемогою у боротьбі за виконання соціалістичних зобов'язань 1983 року зустріли Першотравень члени комплексної бригади по виготовленню штампів, яка носить ім'я видатного болгарського комуніста Георгія Димитрова. Цей комсомольсько-молодіжний колектив — переможець змагання між КМК заводу за підсумками першого кварталу — справився з квітневим завданням на 130 процентів і випустив додаткової продукції на 20 тисяч карбованців. З початку року молоді раціоналізатори бригади подали і запровадили три рацпропозиції з економічним ефектом понад 3,1 тисячі карбованців.

З кожним днем КМК нарощує темпи. Попереду в індивідуальному змаганні слюсер — інструментальник В. Колосюк, шліфувальник Г. Телига, токарі В. Беззубченко та М. Решетньов.

Цими днями дружний колектив, який очолює активіст Товариства радянсько-болгарської дружби Олег Карташевський, вирішив підрозділити виробничу програму виконати до 18 червня — 110-ї річниці з дня народження Георгія Димитрова.

М. ЧАБАН,
заступник секретаря
комітету комсомолу
електромеханічного заводу.
М. Олександрія.

У РАХУНОК ГРУДНЯ 1984-го

Виробничі об'єднання по сільсько-«Червона зірка» успішно виконали завдання по додатковій поставці хліборобам країни сільськогосподарської техніки. Приємно, що в цьому вагомий внесок і нашого комсомольсько-молодіжного колективу імені XIX з'їзду ВЛКСМ, колективу — переможця минулорічного обласного змагання серед КМК промислових підприємств. Приміром, план першого кварталу цього року бригада електромеханіків виконала на 170 процентів, з випередженням графіка працювала і в квітні.

Підтримавши ініціативу передових колективів об'єднання «П'ятирічка» — до своєї річниці Конституції СРСР, ми вирішили вже у цьому місяці, до Дня Перемоги, вийти на рубіж останнього року п'ятиріччя. Нині на нашому календарі грудень 1984-го.

Всі члени колективу — ударники комуністичної праці. Бригада працює за довірою ВТК, без реклами на якість продукції.

М. ДОРОШ,
групкомсорг КМК механіко-складального цеху
№ 2 виробничого об'єднання «Червона зірка».

М. Кіровоград.

Петро СЕЛЕЦЬКИЙ

Т р а в е н ь

Над моїми вітрами,
над травами і над полями,
Над любов'ю моєю,
над світом моїм і життям
Загоряється травень
розвихреними прапорами.
Травень —
Там,
Де так молоді ситяться
сонце і ранок, і мати,
Де Вітчизна, як світ,
серед поля працьотівських вун.
І народ до народу
у гості їде, як до брата.
І нові Дніпрогеси
новий виробляють струм.
Диха вірністю поле.
І вічність дихають вруна.
Сходить заатрашній день —
наш омріяний зоряний час,
Ми — усі. Ми — народ. Ми — комуна.
Вірю в нас!
Сонце шире у віри.
Нікому його не лоранить.
Ми його понесемо
століттям новим і снітам.
Загоряється травень
розвихреними прапорами
І привітно сміється
і селам моїм, і містам!

РОДОМ ІЗ КОМСОМОЛУ

СТОРІНКИ З ІСТОРІЇ ПЕРВИННОЇ

1. У далекі двадцяті

З виступу перед односельцями колишнього співробітника Академії наук УРСР, члена КПРС з 1928 року, першого комсомольця села Кам'яного К. А. Привітка.

Листопадового вечора 1922 року мене покликали на засідання комітету бідноти і доручили створити у селі комсомольську організацію. Дош хлюскотів за вікном, і в кутку зі стелі лунко падали великі краплі у дерев'яні довбані ночви, а я сидів на широкій лаві під стіною, дивився на тремтливий полум'я саморобної блим'я, що вихплювало з темряви натружені й землісті обличчя бідняків нашого Кам'яного. Дивився і думав, що завдання на мене покладене не легке, бо й сам я ще не комсомолец. І хоч ровесники часто розпитують мене про кожні комсомольські збори в Умані, проте відвідати їх ще не наважився жоден! І не тільки тому, що побоююся бандитів, а більше від того, що не знаю, що таке комсомол.

Є у нас хлопці такі, думав я, що підтримають, зрозуміють. Ось Іван Ча-

лик хоча б чи Гриць дядька Тита, Безталаний. Бідняки. На них можна покластись. З них будуть справжні комсомольці. — Ну то як, берешся? — всі дивилися на мене і чекали відповіді. — Нам тоді підмога буде в комсомольцях...

Та хіба можна сумніватися? Берусь, бо треба. Бо й сам раніше про це думав і комсомольці уманські майже щоразу на зборах говорять про зміцнення спілки.

І хоча ще місяців зо два один ходив на збори, та після кількох розмов з хлопцями відчув: посіялось у їхні душі зерно. Чекав сходів.

Вступити до лав комсомолу тоді було непросто. Ретельну перевірку проходив кожен. Щоб стати комсомольцем, треба було спочатку кілька місяців походити у кандидатах — довести, що ти гідний високого звання. До вступу кандидат платив комсомольські внески, виконував доручення, відвідував комсомольські збори...

Найближча комсомольська організація знаходилась в Умані, більш як за 25 верст від Кам'яного. Але ця відстань не лякала мене. Як зараз бачу ті заше догжданні до світки. Встанеш ранесенько, ще всі сплять. Казнишся, розраховуєш тільки (Закінчення на 2-й, 3-й стор.).

ТЕЛЕГРАМА В НОМЕР

Найвищими показниками у змаганні молодих тваринників нашого району зустріла 1 Травня групкомсорг комсомольсько-молодіжного колективу молочно-варної ферми № 1 колгоспу імені Димитрова кандидат у члени КПРС Катерина Дорошенко. Кожного дня передсвяткової вахти вона одержувала 12-кілограмові надой молока від корови.

Н. ДОРОЖИНСЬКА,
секретар комітету комсомолу колгоспу імені Димитрова.
Новгородківський район.

ФОТОРЕПОРТАЖ

У ПЕРШИХ РЯДАХ

святкової колонії панішної фабрики пройдуть сьогодні центральною вулицею Кіровограда члени комсомольсько-молодіжної бригади в'язальниць, в якій керівником Юрій Дамаскін. Такої честі молоді робітнички удостоєні за високі досягнення в боротьбі за комуністичне ставлення до праці.

Минулого року ця бригада успішно справила-ся із своїми зобов'язаннями і перемогла в обласному соціалістичному змаганні серед КМК, які пра-

цюють на підприємствах легкої промисловості. В першому кварталі 1983-го вона довела, що є кращою на фабриці не тільки серед комсомольсько-молодіжних бригад.

Напередодні Першотравня, коли було зроблено ці знімки, бригада за-вершувала передсвяткову вахту, яку провела по-ударному. Члени КМК, який завдяки запровадженню бригадного методу організації та оплати праці трудяться без відстаючих, протягом квітня ви-

конували зміни норми виробітку на 130 процентів. Кожна робітничка обслуговувала одночасно на три верстати більше, ніж передбачено, заощадила матеріалів майже вдвічі більше від наміченого зобов'язаннями. Нині половина членів колективу — ударники комуністичної праці.

На знімках: гарний настрій у членів кращого КМК: передові в'язальниці Віра ЗАЦАРНА та Валентина СТЕЦЕНКО.

Фото В. ГРИБА.

Родом ІЗ КОМСОМОЛУ

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.)

ки на власні ноги, коней тоді ніде було взяти, хіба що в дорозі може хто трапиться. Надворі зоряно і тихо, льодок тоне-сенький на вчорашніх калюжах потіснює під ногами... Береш курс на Зелено Бралу.

На початку 23-го мене прийняли до комсомолу, і на збори ми вже ходили вдвох із Грицем Беззаланним. Є, значить, два комсомольці в селі. А щоб створити осередок — три треба. Об'єдналися із

двома торговельськими, мене обрали секретарем.

Агітували до комсомолу ми не лише словами, а більше ділом, нам тоді в комітеті бідноти важливі доручення давали. Результати не забарилися — під кінець 1923 року у Кам'яному існувала своя комсомольська організація з 17 комсомольців: Іван Чалик, Яків Воронін, Параска Піддубна, Степан Теллюк, Олекс Хмелівський — це кращі з кращих.

Не соромлюсь сказати — комсомольці були ціл-

ком Кам'яного, з нас брали приклад. Що ми робили? Допомогали заводити хати вдовам, ремонтували містки, апорядковували село, налагоджували агітаційно-масову роботу. Запекли боротьбу вели з бандитами, які гуляли по навколишніх селах і тримали в страхі людей. Приходить такий воякулака до тебе в хату: «Корову продав? Не продав. Завтра веди на базар і продай, гроші мені і нікому ані слова!» Влаштували комсомольці засади на них, відправляли

злочинця до повітової Умані. А через два тижні, дивись, він уже знову на волі гуляє — вік аби відкупився (гроші у них водились...) Тож чекай, що тебе підстежать десь увечері... Але ми не чекали... Куркулі, коли дійшла черга до них, гострили на нас ножі. Сайгаки, Голобородьки — хулірські напівпоміщики — погрожували, коли навідувалися до них із метром-циркулем. Але ті погрози не було часу сприймати всерйоз — селянам потрібна була земля...

22 квітня 1924 року ми, перші комсомольці села, з гордістю пов'язували червоні галстуки 20 учням початкових класів нашої школи. День святкування 54-ї річниці від дня народження В. І. Леніна став днем народження Кам'янецької піонерської організації. Двадцять червоногалустучих хлопчиків і дівчаток... Це була наша гідна зміна, їм належало продовжувати нашу справу.

2. КРОК У БЕЗСМЕРТЯ

З бойової листівки, яку в 1944 році випустила фронтова газета «Вперед на ворога».

ЗА НІЧ до подвигу гвардії старший лейтенант Андрій Крамаренко згадав рідне Кам'яне, товаришів-комсомольців, рідну хату під багряними кленками — вона завжди чомусь бачилась йому восени — і вкотре подумки перечитав останнього листа од старшого брата Анкентія, написаного не його рукою...

Танкістові Авкентію Крамаренку в бою з білофінами снарядом одірвало руки. Тривожною була дорога додому. І зовсім чорні дні настали, коли радіо день у день передавало повідомлення про наступ фашистських військ, а він лежав нерухомо в ліжку.

До його хати фашисти зайшли впевнено.

— Більшовик! — гарикнув передній.

— Більшовик! — гордо відповів Авкентій.

Били кованими чобітьми, стягнувши на долівку...

Опритомніє у лісі — під повними сліз очима дружини, під передчасно знятою шапкою діда Микити. Видужував важко. До Перемоги ще було далеко, коли, відчуваючи вірну смерть, надиктував дружині листа: «Милий Андрію! Дуже хотілось побачити тебе, у честь нашої зустрічі випити чарку, побродити з тобою по нашій рідній українській землі. Але чи дочекаюсь я цього дня?... Дорогий брате, відомсти проклятому фашизму за мою смерть!»

Такі листи з визволеної України в його гвардійській роті отримували майже кожен борець...

Рота старшого лейтенанта Крамаренка зосередилась на східному березі Одеру. Якихось двісті метрів відійшли гвардійці від ворожих дзотів.

ГПО НА МАРШІ

Завтра в республіці починається тиждень «До праці і оборони СРСР — готовий!».

Перед цим комсомольські і фізкультурні активісти області провели значну пропагандистську і організаційну роботу, пам'ятаючи, що основний зміст цілеспрямованої військово-прикладної і загальної фізичної підготовки молоді складають передусім ті види фізкультури і спорту, які входять у новий Всеююзний фізкультурний комплекс, що є програмною і нормативною основою радянської системи фізичного виховання. На першотравневій демонстрації юнаки та дівчата понесуть у своїх колонах полотнища із закликами: «Стань значківцем ГПО!», «Від значка ГПО — до олімпійської медалі». В шеренгах фізкультурників пройдуть молоді люди, в котрих на грудях ясним поряд із значком майстра спорту значок ГПО. Його називають першим орденом спортсмена...

УСТРЕМЛІННЯ ДО ВИСОТИ

Кілька років тому кам'янокриничани першими в Ульяновському районі під девізом «Будівництво спортивних споруд — справа комсомольська» взялися створити жителю села зразкові умови для занять фізкультурою і спортом. З

довий у минулому колектив ставав відстаючим, якщо про нього забували. Катерина Колісник підкреслює:

— Ми надіємось на кам'янокриничанців, віримо в них. Але якщо вже тут опорна база, то в такому колективі повсякчас повинно бу-

У квітні на засіданні колегії Спорткомітету УРСР було заслухано секретаря парткому колективу імені Щорса Ю. Ю. Рижика (він же голова ради колективу фізкультури), який розповів про позитивний вплив фізкультури і спорту на

формування виробничого колективу, виховання підрастаючого покоління. Щорсівці виступили з ініціативою створити на базі їхнього господарства міжколгоспний спортивний клуб «Колос». Досвід та ініціативу сільського колективу схвалено.

допомогою правління колгоспу було збудовано типовий комплекс, до якого входили ігрові майданчики, футбольне поле, легкоатлетичний сектор, місця для складання нормативів ГПО, стрілецький тир, спортивний зал. Будівельники використали гумово-бітумне покриття, а фізкультурники встановили всюди нестандартне обладнання. Щосезону все це оновлюється, прикрашається.

І знову кам'янокриничанці білять стіни в тирі, фарбують трибуни, садять дерева, виставляють транспаранти, ланно, фотовітрини.

Серед молоді ми зустріли завідувача організаційним відділом обласної ДСТ «Колос» Катерину Колісник, голову райради цього товариства Миколу Рудченка. Вони сходяться на думці, що навіть роботу правофлангового колективу фізкультури треба постійно контролювати. Бо траплялося, що пере-

ти щось нове.

І працівники обласної допомогли виготовити наочну агітацію, намітити робочий план комсортів і фізортів на кожен тиждень, виступили з лекціями, бесідами перед хліборобами. В спортзалі, тирі, на стадіоні з'явилися таблиці рекордів місцевих спортсменів, розгорнуті графіки складання нормативів ГПО колективами бригад, відділків, ланок, окремих фізкультурників. Засвітилось табло результатів спартакіади за місцем проживання.

...На польовому стані тракторної бригади підбиравались підсумки змагання тих, хто сів кукурудзу. Потім усі механізатори вийшли на спортивний майданчик, який обладнано тут же, в їхньому степовому містечку. Одні грали у волейбол, інші брали в руки гір. А голова виконкому Кам'янокриничанської сільради А. І. Петренко (він очолює комісію ГПО) зауважував загущені-

ку голови колгоспу по роботі з молоддю Борису Кисілю та інструктору по спорту Олександру Коржукі.

— Треба б встановити перекладний, і ще дещо. Тобто обладнати сектор зборів в бригадах.

Микола Рудченко задоволено відзначив:

— Тут кожен комсомольський і фізкультурний активіст має конкретні доручення, чітко окреслені обов'язки. Якщо вже дали комусь із юнаків повідомлення громадського інструктора, то він працює активно.

Переглядаючи рапорти кам'янокриничанців, ми з'ясували, що в минулому році тут підготовлено 189 спортсменів масових розрядів, більше ста значківців ГПО. Новий крок уперед зроблено на шляху до масовості. Торік у спортивних змаганнях на своїх базах взяло участь 520 жителів села, а в районних турнірах — більше 100. В колективах працює 12 спортивних секцій, в яких нараховується 308 спортсменів.

А які плани на травневий літ?

Передусім старті ГПО під девізом «Всією бригадою — на старт!». Змагатимуться тавариники, мірятимуться майстерністю механізатори. Уже в квітні, в ході підготовки до змагань, було видно, тих, хто надіється стримати стрічку і приз чемпіона ГПО. Серед таких — механізатор Павло Ткачук, який у минулому році в складі комсомольсько-молодіжного загону відзначився на жнивах і переміг у турнірі з багатоборства ГПО, підтвердивши розрядний норматив. На спортивному святі, що відбулося на стадіоні 8 травня, він нестиме полотнище з написом «Спорт і труд поруч ідуть!».

Готуються до цього свята громадські інструктори електрик Леонід Дорофєєв, обліковець тракторної бригади Андрій Суслєв, механізатор Віктор Малайчук, молодий учитель місцевої школи Іван Алієнко — кращі спортсмени, перші помічники Бориса Кисіля та Олександра Коржука.

Лунають постріли в тирі, свисток стартового судді на легкоатлетичних доріжках, робляться виміри в секторах для стрибків і метання гранати. А над стадіоном уже майорять яскраві червоні стяги. І зелений прапор — спортивного товариства «Колос». Кам'яна Криниця готується до свята...

М. ШЕВЧУК.

Ульяновський район.

ДРУЖБА НЕ ЗНАЄ КОРДОНІВ

Восени минулого року міський комітет спілки молодих комуністів Куби і Кіровоградський міським комсомолу підписали договір про співробітництво. Про те, як налагоджуються зв'язки між радянськими і кубинськими хлопцями і дівчатами, розповідають курьозні Кіровоградського вищого льотної училища цивільної авіації — секретар міського комітету спілки молодих комуністів Куби Ласаро Еррера КРУС і член цього комітету Хорхе Луїс ЛАРА АМДРАДЕ.

Ласаро Еррера КРУС: — І до підписання цього договору наші зв'язки з молоддю Кіровограда були непогано налагоджені. Нас часто запрошували на різні вечори і засідання клубу інтернаціональної дружби в загальноосвітній школі, музи, на підприємствах... А коли міським комсомолу запропонував нам укласти договір про співробітництво, ми охоче погодилися, адже його розділи передбачають не тільки змістовне дозвілля, а й навчальну роботу в галузі навчально-виховної, науково-дослідницької діяльності, комуністичного виховання, обміну досвідом. Все це нас дуже цікавило, зобов'язує вчитися не краще, сприяє суспільно-корисній роботі.

Чимало моїх співвітчизників вчаться в нашому училищі і в інституті сільськогосподарського машинобудування. Зв'язки підтримуємо найтісніші. Як секретар міського комітету спілки молодих комуністів Куби я стежу за успішністю. Дівчата і хлопці серйозно ставляться до навчання, більшість із них не має поганих оцінок, але часто заважає ще не дуже досконале знання російської мови. Правда, цього не скажеш про Агустіна Гордона, Давида Рівера, Франсиска Родрігеса Месеу з КІСМУ, деяких курсантів нашого училища, котрі на першій міській інтернаціональній олімпіаді з російської мови, присвяченій 113-й річниці з дня народження вождя світового пролетаріату В. І. Леніна, зайняли призові місця.

Радянські студенти зав-

жди допомагають нам. І не тільки студенти.

Кілька днів тому ми вперше побували на головному підприємстві виробничого об'єднання «Друкарство». Нашому захопленню не було меж. Як натхненно трудяться тут хлопці і дівчата! Результати їхньої праці видно по високій якості друкарських машин «Ятрань». Раді, що скоро вони експортуватимуться і в нашу країну.

Хорхе Луїс ЛАРА АМДРАДЕ:

— Торік у жовтні ми прийшли в комітет комсомолу нашого навчального закладу, і сказали Миколі Масленникову, його секретарю:

— Хочемо попрацювати, а ті кошти, що заробимо, переведемо дітям Нікарагуа.

І ось ми на буряковій плантації радгоспу імені Дмитрова Делінського району. Вдома, на Кубі, про буряк ми ніколи не чули. Тому спочатку дивилися на нього, як на екзотичну рідкісну рослину, не знали, що саме з неї виходить цукор. Нам показали ту нехитру операцію, яку ми мали виконувати, і робота закінчилася. Навіть, коли пішов сильний дощ, ні радянські курсанти, ні ми не покинули поля. А зароблені 335 карбованців надіслали куди намітали.

Дуже приємно, що молоді міста завжди відзначають наші національні свята — день штурму казарм Монкада і перемогу на Плайя-Хірон. Наприклад, учора в міському Палаці культури імені Компанінья пройшов інтернаціональний вечір, в якому взяли участь студенти-іноземці, що вчаться в Кіровограді. Були присутні на ньому багато кубинців. Ми виконали пісні, курсант Ернесто Наполіс прочитав вірш про Плайя-Хірон, а я розповів про квітцеві події 1961 року.

У день Міжнародної солідарності трудящих 1 травня я, мої друзі, а також усі наші співвітчизники хочемо побажати кіровоградцям, всім радянським людям великих успіхів у праці, міцного здоров'я, щастя і радості.

Хай завжди буде мир на планеті Земля!

Позаду — десятки неслезних кілометрів, позабуті зустрічі з ветеранами війни і нашими ровесниками. Та коли ми наблизилися до молдавського села Ташлик, хвилювалися, мабуть, найбільше — тут гриміли жорстокі бої, тут був Шаринський плацдарм, який розширювали воїни 95-ї стрілецької дивізії генерал-майора Олейнікова. Дивізії, що визволяла від гітлерівських загартників і наш край — Олександрію, Знаменку, Кіровоград, Новоукраїнку.

Серед витяжків, чий імена золотом вписані в героїчний літопис дивізії, був і двадцятирічний робітник кіровоградського заводу «Червона зірка» Антон Антонович Антонов родом із села Родніківки Олександрівського району.

...Ось два обеліски — там, де воїни дивізії форсували Дністер. Три плити, на яких викарбувані імена трьох Героїв Радянського Союзу — Антонова, Целиха, Коробкіна. На могилі нашого земляка плиту встановили червонозорівці — з ініціативи бригадира комсомольсько-молодіжної бригади Кларі Уфимцевої (до цього колективу був зарахований почесним токарем Л. А. Антонов).

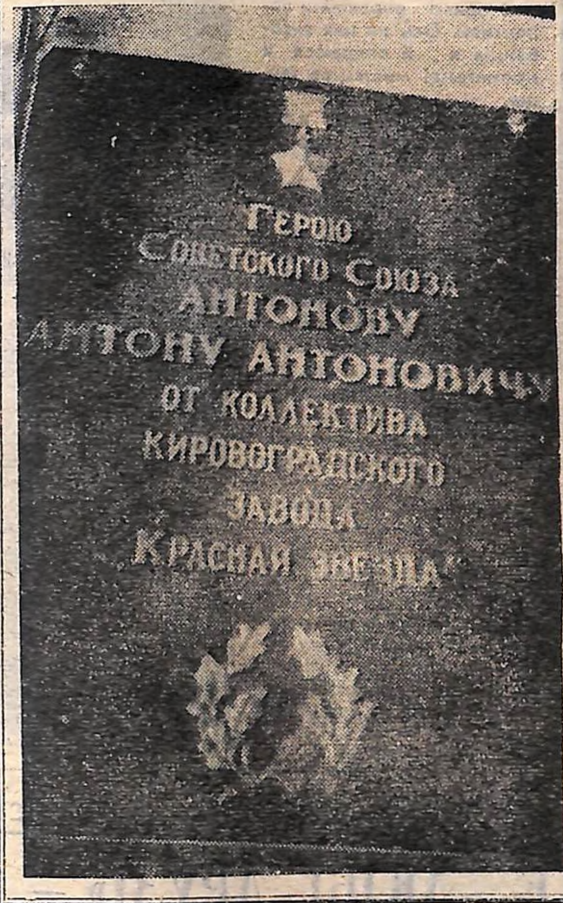
Федір Рутта фотографує меморіальні плити, обеліски, пам'ятники. А я розповідаю своїм однокласникам і друзям з Молдавії про те, що свід перший подвиг Антон здійснив ще на берегах Південного Бугу, біля села Чаусове. Він переправив на правий берег річки з кулеметом і кілька годин прикривав вогнем однополчан, що почали переправу на плотах. То було 24 березня 1944-го. А 13 квітня Антонов уже захищав від ворога молдавське село Ташлик.

...Щоб захопити прогрітий берег великими силами, спочатку потрібно було непомітно встановити вогневі точки на високому березі — як засіли. У підрозділах полку Єрьоміна відібрали добровольців. Першу бойову групу очолював Антонов. Коли полк теж почав переправу, з гітлерівських позицій по-

ЛІТОПИС ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ

Минулого року експедиційний загін у складі студентів педінституту Сергія Колісника, Федора Рутти, Миколи Дудника та Юрія Чабаненка за путівкою «Молодого комунара» вирушив у похід «Шляхами слави батьків». Комсомольці побували в багатьох містах і селах України, Молдавії. Чимало шляху вони подолали на надувних човнах — плвли річкою Дністер до села Ташлик, де встановлено пам'ятник нашому земляку Герою Радянського Союзу Антону Антоновичу Антонову. Наводимо сторінки із щоденника командира експедиційного загону Сергія Колісника.

ТАШЛИК ПАМ'ЯТАЄ

котилась на наших воїнів ціла вогняна лава. Але вона одразу зупинилася — на позиціях гітлерівців за-

говорили кулемети тих, хто плів до Ташлика з Антоновим. Лунали вибухи гранат. З трьох боків

оточили фашисти сміливців. Але не могли зламати їх. Антонов відбивався до останньої гранати, до останнього патрона. На третій день, коли ворог не витримав і здав свої позиції, Антонов знайшли на високому березі Дністра...

А неподалік загинув смертю хоробрих інше один герої — побратим Антонова з Алтайського краю гвардії капітан Іван Коробкін. В останньому бою він знищив 4 самохідні гармати, 6 кулеметів, більше 80 ворожих солдатів і офіцерів.

— Він врятував сотні наших воїнів, сказав подковник Єрьомін, — і за це йому — вічна слава!

Коли ми розмовляли з учителем історії місцевої школи Дмитром Тимофійовичем Ротарем (він директор музею бойової слави) і секретарем парткому радгоспу «Прогрес» Георгієм Семеновичем Черновим, вони назвали імена визволителів свого села — Богуня, Барташяна, Візирі, Россу, Габарадзе, Георгієв — синів Росії, України, Грузії, Молдавії. Але першим прозвучало ім'я Антонова. Піонери і комсомольці, що зацікавлено слухали нашу розмову, запитали, чи знаємо ми когось із рідних героїв. І ми з гордістю повідомили, що в нашому місті живуть і працюють за себе й за свого батька його сини — Олександр, Євген, Антон.

Я розповів дітям, що всі сини героя теж були воїнами, відмінниками бойової і політичної підготовки, а тепер чесно і самовіддано працюють у Кіровограді.

Ми покидали Ташлик. Прийшли знову до пам'ятників героям. Поклали квіти. Ще раз сфотографувалися біля могил нашого земляка. Ташлицькі піонери і комсомольці передавали привіти в Кіровоград, запрошували своїх ровесників відвідати їхнє село. Запрошували на зустріч біля обеліска в дні травневих свят.

С. КОЛІСНИК,

студент Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна, командир експедиційного загону.

На знімку: пам'ятна дошка А. А. Антонову у селі Ташлик.

Ще темна поноча ночі важко кривала ріку, коли перший човен із взводом лейтенанта Єфрема Перевертнюка тихо пішов до протилежного берега, обережно обминаючи побиті снарядами крижини. Нелегко було дотриматися ритму чотирьох парам весел у цьому шварварку, але човен упевнено посувався вперед.

Середина Одеру. Раптом одна за одною здіймаються у повітря три освітлювальні ворожі ракети, і білий миттю припадають на дно. Однак човен помічено. Засвітили міни, кулі зацьовхали по крижинках. А човен продовжує петляти. До берега зоставалось зовсім близько, коли поряд згвинувся стовп води і крижина пересохла човен. Білий боролася з течією, хапаючись за холодні шматки льоду.

Першим на землю спушив кулеметник Тимошук. Його зброя заговорила впевнено, влучно. Через півгодини взвод лейтенан-

та Перевертнюка заволонув німецькою траншеєю і дотом, плацдарм розширено на кілометр по фронту.

Щоб відкрити шлях радянським військам у глибину ворожих позицій, треба було вибити фашистів із селища, яке ворог перетворив у вузол опору. Це завдання одержала рота гвардії старшого лейтенанта Андрія Крамаренка.

До вечора тривав кровопролитний бій. Крок за кроком відвоювався кожен метр зайнятої ворогом території. Німі спільно підтягували до селища свіжі сили. А до підходу головних радянських військ залишалися лічені години. Треба було вистояти.

І бійці гвардії старшого лейтенанта Андрія Крамаренка, якому за успішне проведення цієї операції було присвоєно звання Героя Радянського Союзу, вистояли. Вистояли, щоб дійти зі своїм командиром до Берліна, до Пере-моги.

Кам'янечани беруть пам'ять про свого земляка, вихованця кам'янецького комсомолу. Окремий стенд у народному сільському музеї розповідає про його подвиг, його біографія встановлена у центрі села, слідопити збирають відомості про життя Героя.

3. СПАДКОЄМЦІ

Розмова з дояркою колгоспу імені Катерини Сейтланової Герої. Квітень, 1983 року.

М Оє покоління може з гордістю називати себе гідними спадкоємцями комсомольців 20-30 років, тих, хто віддав своє життя за свободу і незалежність Батьківщини, у боротьбі з фашизмом, комсомольців — цілеників. Бо й ми на передовій. Наша робота, може, не така помітна, як у попередніх поколіннях, але не менш важлива. А коли відчуваєш це — значить не дарма носиш на грудях комсомольський значок...

— Ініціативність. Дехто схильний вважати, що ця комсомольська риса характеру атрофується в сьогоденні хлопцях і дівчатах...

— Це неправильно. Молодь завжди горіла і горітиме чимось незвичайним, незвіданим, дерзновенним. На те й дана нам молодість. Не буду говорити про БАМ, Уренгой, важливі всеосюзні, республіканські, обласні комсомольські будови, початки, зобов'язання. Кожен повинен жити активно, повинна мати свою ініціативу.

У лютому цього року в Новоархангельську бюро райкому комсомолу і позаштатний відділ комсомольського життя району провели засідання клубу «За столом ділових зустрічей», в якому взяли участь 20 молодих передовиків соціалістичного змагання 1982 року. Ми делегували двох членів КМК Валю Григоренку і Валю Майданник, які й ам-

ступили з ініціативою — боротись усім колективом за 3,5-тисячні надой молока від кожної корови. Завдання це під силу не всім тваринницьким колективам, але ми спробуємо, я впевнена. Такого еперного суперництва в нас за два роки не пам'ятаю. А це, по-моєму, і є те горіння, та комсомольська дерзновенність.

— Навіть піти в доярки — на це ще треба зважитися...

— Чому? Не зважишся, якщо не любиш справи. У мене склалося усе так, як і в багатьох доярок: допомагала мамі ще зі школи. А доярка вона була передова, шанували її в селі, в районі за працю, за сумлінність. І подумалося мені годі — мама піде на пенсію, хто ж цю марку триматиме? Я! Ще один рік ми працювали разом. Набрала я собі тоді нетелей. Цього року заміряюсь на перші 4 тис. за квартал надобла 1100 кілограмів. Стараюсь не підвести свою маму, бо це вона привела мене

на ферму, прищепила любов до цієї роботи...

— Скоро мине два роки з часу створення комсомольсько-молодіжного колективу. Які зміни сталися за цей час?

— Завжди хочеться, щоб вони були тільки приємними. Поповнився наш колектив, у нього 8 доярок. Надой зростають. Валю Григоренку, Таню Павлик і мене нагороджено знаком ЦК ВЛКСМ «Молодому передовику тваринництва». Маємо чимало подяк райкому комсомолу, півтора року утримуємо перехідний прапор обкому комсомолу «Кращому КМК Кіровоградщини у тваринництві». Нині маємо 60 років, як у Кам'янечому було створено комсомольську організацію. Хочеться записати і свій рядок у славу її історію.

В. БОНДАР, спецкор «Молодого комунара».

с. Кам'яне, Новоархангельський район.

КОЛЕКТИВ ЦЕЙ ЗНАЮТЬ І ЛЮБЛЯТЬ

І не тільки на Кіровоградщині. Йому аплодували жителі багатьох міст країни, він виступав у Болгарії. Ансамбль бального танцю Кіровоградського заводу радіовиробів імені XXVI з'їзду КПРС «Компанія» — лауреат республіканських конкурсів, дипломант I Всесоюзного фестивалю самодіяльної творчості. Недавно йому присвоєно звання народного. Наш громадський кореспондент Р. Дайдакулов попросив керівника ансамблю Б. Стрельбицьку відповісти на кілька запитань.

— Народний танець — значить тісно пов'язаний з народом, відповідає його запитам. Як репертуар ансамблю виявляє суть народного танцю?

— У нашій програмі широкий діапазон танців народів нашої країни. Так, наприклад, у «Ятранці», «Кіровоградській польці», «Закарпатському бальному» звучать українські мелодії. «Ятранці» було присуджено перше місце на республіканському конкурсі новостворених танців. А ось «Бал дружби» — своєрідна композиція танців народів СРСР. Милуючись бальними танцями зі сцени, далеко не всі розуміють, як багато доводиться працювати, щоб довести їх виконання до досконалості. Ми маємо значний досвід роботи над танцями народів Латинської Америки і Європи.

— Як «Компанія» пропагує мистецтво бального танцю?

— На одному із заводів в Угорщині я бачила, як танцюють бальні танці не

пара-дві, а тисячі людей... Там добре поставлена пропаганда бального танцю. Зробити це намагаємось і ми. На заводі радіовиробів часто зустрічаємось із робітниками. За спеціально складеним графіком влаштовуємо концерти-лекції в цехах. Практикуємо виходи на міські танцмайданчики. Звичайно, частина молоді з невибагливими смаками не відразу сприймає ці танці, але більшість охоче підхоплює їх. Ми також проводимо семінари, на які запрошуємо керівників самодіяльних колективів. Кожен член основної групи нашого ансамблю — досвідчений танцюрист, має право очолювати колективи. Ось на цих виходах я й опираюся в пропаганді мистецтва танцю.

— Хто ж танцює в ансамблі? Розкажіть про атмосферу в колективі.

— У ансамблі кілька груп. В основній — 30 чоловік. Більшість займається бальними танцями 10—12 років. Серед «ветеранів» хочу відзначити Олену Калапу, Наталю Корсунську, Віталія Завіну. Вони творчо працюють над собою, охоче використовують новинки. Наталія Корсунська, до речі, йде працювати в Палац культури імені Компанієць, де очолює колектив бального танцю «Златоцвіт». Недавно ми набрали ще одну групу. Тут танцюють робітники і службовці заводу радіовиробів віком від 30 до 50 років. Їхньою ентузіазмові можна тільки заздрити. В колективі панують дружба і взаєморозуміння.

МИ — ИНТЕРНАЦИОНАЛИСТИ

«ЗДРАСТУЙТЕ, ЛЮБИ ДРУЗІ», —

так починається кожний лист членів КІДУ «Дружба», який керує викладач іноземної мови Володимирський СШ Знам'янського району М. Г. Петров. Українських школярів і учнів Чіа-туринської середньої школи № 3 Грузинської РСР справді єдине міцне дружба, справжня братня любов. За дев'ять років спілкування вони дізналися багато цікавого про тисячолітню історію двох народів, про їхнє постійне прагнення до зближення.

Багато теплих листів отримали чіатури. З України надходили й посилки з книгами, насінням квітів, національними сувенірами.

Коли на уроці економічної географії К. В. Ольхович починає тему «Закарпатський економічний район», діти слухають з особливою цікавістю, адже всі вони багато знають про цей край.

Чільне місце у вихованні учнів у цій школі приділя-

ють саме інтернаціональному вихованню. Скажімо, до 60-річчя утворення Союзу РСР проходили шкільний фестиваль дружби. Учні готували розповіді про кожен союзну республіку, добряли матеріали про юних героїв Великої Вітчизняної війни з Грузії, Вірменії, Азербайджану, Литви, Латвії, Естонії, Білорусії, РРФСР, Туркменії, Узбекистану... Для піонерів і ювенят влаштовувалися ігри різних народів СРСР — українська гра «Ти котиг», котиць веселий бубон», таджицька «Біла пелічка» і т. д.

Для кращого спілкування з дітьми інших країн кожний член клубу вивчає німецьку мову. Досвід минулих років свідчить, що заняття ці не марні. Колишній кидівець Ростислав Немцев навчається нині на II курсі факультету романо-германської філології КДУ. У цьому році він практикуватиметься в НДР. Тетяна Олій-

ник закінчила романо-германський факультет Одеського державного університету імені І. І. Мечникова, телеркеру КІДом у Казанському восьмирічній школі.

При КІДі працює три секції — перекладацька (працюють над листами, котрі надходять), екскурсоводів (визначають краї, зі школярями якого листуються) і кореспондентів (працюють над листами, котрі надсилаються). Серед найбільш активних членів КІДУ учні 10 класу Юрій Родіна та Ірина Овца, шестикласник Сергій Береговий.

Листуються володимирівці з дітьми інших країн кожний КІДУ «Меридіан» с. Лучинці Івано-Франківської області. Президент клубу дев'ятикласниця Оксана Білан підтримує зв'язки з кубинською школяркою.

В. АФАНАСІЄНКО,
кореспондент «Молодо-го комунара».
Знам'янський район.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

ПОНЕДІЛОК

ЦТ (I програма)

8.00 — Новини. 8.20 — Концерт Державного вокального російського народного хору. 9.10 — Науково-популярний фільм «Наука і безпека руху». 9.30 — Будильник. 10.00 — Служба Радіокому Союзу. 11.00 — Мультифільм «Малюк і Карлсон». «Карлсон повернувся». 11.45 — Ранкова пошта. 12.15 — Док. телефільм «Грані таланту». 12.30 — Сільська година. 13.30 — Музичний ніс. 14.00 — Клуб мандрівників. 15.00 — Ширше коно. 16.30 — Зарубіжні гості Першого каналу. 16.45 — Твори Р. Шедрина. 17.00 — Чемпіонат світу з хокею. Матч команд фінальної групи. 23.35 — Новини.

УТ

10.00 — «Актуальна нагода». 10.50 — «Співають діти». Концерт. 11.20 — Лауреати Державних премій УРСР 1983 року в галузі промисловості. 11.50 — Пісня сили. 12.50 — Для дітей. Художній телефільм «Про Червону Шапочку». 2 серія. 14.00 — Слава солдата. 15.00 — Лауреати Державних премій УРСР 1983 року в галузі сільського господарства. 15.30 — «На веселій дніпровській хвилі». 16.00 — «Катрусин нічозал». 17.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Шахтар» — «Торпедо» (Кутаїсі). 18.45 — Док. телефільм «Басейн». 19.00 — «Актуальна нагода». 19.30 — «Вишневі усмішки». Літературно-музичний вечір. 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.35 — Худ. фільм «Швидше за власну тінь». 23.05 — Новини.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімн. 8.20 — Фільм «Багата наречена». 9.50 — Концерт майстрів мистецтва Молдавської РСР. 10.40 — Док. телефільм. 11.20 — Поезія боротьби і праці. 11.45 — «Родом з дитинства». По сторінках творів лауреата премії Ленінського комсомолу письменника В. Крапівина. 12.30 — Телефільм «Летюча миша». 1 і 2 серії. 14.40 — Мультифільм. 15.10 — Док. телефільм «Через Сибір по Єнісею». 15.40 — Розповідають наші кореспонденти. 16.10 — Веселі старты. 16.55 — Очевидне — неймовірне. 17.55 — «Тяжіння землі». Зустріч ностальгів з діячами мистецтва. 20.00 — Вечірня назва. 20.15 — Чемпіонат СРСР з футболу. ЦСКА — «Торпедо» (Москва). 2 тайм. 21.00 — «Час». 21.35 — Фільм «Сентиментальний роман». 23.05 — Новини.

ВІВТОРОК

ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.45 — Мультифільм «Пінгвінень».

8.55 — Фільм «Сентиментальний роман». 10.30 — У світі тварин. 11.30 — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Док. фільм про охорону навколишнього середовища. «Господарі лісів». «Іду до тебе, птах». «В релігійному гаю». 15.40 — Музична передача для юнацтва з Колонного залу Будинку спілок. 17.45 — Розповідають наші кореспонденти. 18.15 — Наш сад. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Мультифільм «Самодельнік під водою». 19.10 — Честь по праці. 19.40 — Телефільм «Взяли живим». 1 серія. 21.00 — «Час». 21.35 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» (Мінськ) — «Динамо» (Київ). У перерві — 22.20 — Сьогодні у світі. 23.15 — Спорт за тиждень.

ФУТБОЛ

«ЗІРКА» — «КРИВБАС»

Позавчора футболісти кіровоградської «Зірки» на своєму стадіоні приймали криворізький «Кривбас». Матч закінчився з рахунком 1:1.

(Наступний номер «Молодого комунара» вийде в четвер, 5 травня).

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
областного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Обсяг 0,5 друк. арк. Зам. № 218. Тираж 55 500.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.